

Üzgünüm Anne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mart 2024

Üzgünüm, anne: sırça köşkünden firar etti hayallerim zemheride solan gölgemden dahi feragat etmişken ve işte yalnızlığın samsarı boyutsuz acılarla örülü o divaneme yolculuğunda bulutların yolum düşmüşken kendime.

Önce sevdim sonra doğmuşum.

İlkelerim vardı hep saygıyla önümü iliklediğim iliklerim var bense iliğime kadar üşümüşlüğüme düştüm yollara ruhuma yağın karın sevdasına düşmüşken hele ki yok muydu içimde saklı o hengâme o devasa buz dağı...

Sözcüklerim yaşlı sanma sakın.

Yasımda saklı yaşım bir de sen, anne.

Namert gölgeler firar ettiğinden beri cehennem ateşinden ve işte tutukluk yapan kalbim kadir kıymet bilmeyenlerce içine sokulduğum cihanda saklı kabrim.

Kanamalı bir imge ararken yolum düştü kendime.

Meylettiğim huzurun arifesinde çöreklendi ateş kalbime.

Önce men ettim acıyı.

Sonra meylettim acıya.

Açamadığım o kara kutu mu idi sahiden saklı iken kanımda?

Kanım dahi donmuşken.

Kandığım kadar insanların nefesine.

"Çapkın hayallerin çirkin ördeğiydim ben orada. Öyle çok mutlu oldum ve öyle çok acı çektim ki özgeçmiş falan hikâye, benim orada geçirdiğim üç yılda en özlü geçmişim saklı. Bir insanın hayatındaki

en özlü şeyin, delirmek olduğunu fark ettim ben orada.”(Didem Madak)

Suskun güncemi güncelliyorum hali hazırda takılı kaldığım çocukluğum ve tüm hüznüm babamdan miras alınganlıkta da yok iken üstüme.

Ar edindiğim bir ardıç kuşu misal.

Orası.

Oradan oraya uçuşan saç tellerimde saklı hırsız kelebekler ve polenlerin öyküsünde üç kere hapşırıp başıma koyduğum bir avuç çiçek ve bal özlü sözcükler miadı dolan şaşkın kelebek bense haykırdığım kadar sessiz ve öfkeli iken öncemde ve orada geçen hepi topu birkaç senenin ardından artık oralı bile olmadığım kadar adamışken kendimi baba evime.

Racon kesen rüzgâr.

Yalıtılmış zambaklar.

Taşeron sözcükler yumulduğum kaderimi yamulduğum kederime nispet yaptığım mutlu günlerim delişmen varlığım ölümün vardiyasında zan altında kalmış üç beş metruk kâbusa düşmüşken yolum.

Muğlak bir rengin gölgesi olmayı reddediyorum; hâkimiyetin kayıtsız şartsız yüce Mevla'da olmasından öte zihniyetleri tanımıyorum.

Aşk kutsal bir rengin ta kendisi bir o kadar yalnızlığın tanrısı, aşkın nidalarına serili gözyaşımından ibaret de değilim sadece.

Mevki makam sahibi tüm insanlar insanlığın tadını değil adını çıkaranlar.

Hümayunu evrenin ve şeritlerde dikili dimdik yakalar dik başlı yalanlar küredığım toprağın içine girmeye dünden razı varlığım hele ki yalnızlığı sır tutan aynalarının parçalanıp da sonsuz parçaya ayrılmasının verdiği acının yerini kim tutar, söyleyin?

Kim tutar yasını ölümden ibaret gömülü şeceresinde tarihin yana yakıla tekerrür eden tarihi kahramanların tanısı konulmamış ziyanlarından kim mesuldür?

Gönlün surlarına serili bir sır değil sadece.

Şehrin surlarında hâkimiyet kuran binlerce hece uçuşan saçlarımda dönenen yakamozlar ve kuş benzeri canlılar ama benim sadece benim gördüğüm; bana görünen hayaller hayaletler.

Cebbar bir gölge.

Cüzi sözcükler.

Sürmanşet imgeler balta girmemiş duygular kadar makbul olsa keşke yaşanan hayatlar hadiseler sökün eden zuhur eden ve zulmeden zalime püskürttüğüm nidalarım esefle yerinden söktüğüm putları tabuları münafıkların.

Zanlar yüklenmiş iken zamansız ölenler.

Ziyan olmuşken hayatlar ve ucu yanık mektuplar.

Kıta aşmış şaşkın ruhumdan dökülen parçaların uzamında bazen tekabül ettiğim bir yarımadanın mahiyetinde mıntıkasında sözcükler paralanıyor her kalemle olan diyalogumu kesip de koptum mu hayattan ve içime kapandığımda.

Yosun yeşili gözlerinde şehrin.

Yâd ellere esir düşmüş iken mevsim.

Meali hüznün.

Mizacı hazan.

Sancılandığında evren ve işte o büyüyen izdiham...

İtirafı imkansız değil bilakis ruha huzur veren Allah'a koştuğum bensiz bir iklime meyleden insanların canı sağ olsun...